

Д-ръ Тиховъ. Добрѣ.

Мълчание.

Дѣла. (Неспокойна, въ ожидание).

Д-ръ Тиховъ. Снощната случка съ Павла ме изненада и азъ мисля, че трѣбва да бждешъ по-прѣдпазлива и внимателна къмъ него.

Дѣла. Когато той е тъй подозрителенъ, не-
знамъ азъ, какъ мога...

Мълчание.

Д-ръ Тиховъ. Тогазъ...

Дѣла. (Само го погледва).

Д-ръ Тиховъ. Ти разбирашъ, че той ревнува.

Дѣла. О, и какъ още!

Д-ръ Тиховъ. Щомъ е тъй, неостава нищо друго, освѣнъ да избѣгвашъ поводитѣ.

Дѣла. Въ такъвъ случай той трѣбва да не ме води нигдѣ; да не се срѣща съ никого отъ своитѣ другари, защото, когато съмъ съ хора, азъ немога да бжда неучтива. А пъкъ тия любезности сж за него причина...

Д-ръ Тиховъ. Незнамъ.

Дѣла. Тѣй е: Въ Петербургъ единъжъ слѣдъ една вечеринка, щѣше да ме удуши, ако не бѣше хазайката. Тѣй се забравя той.

Д-ръ Тиховъ. Но отъ тогава нали не е било?

Дѣла. Не е: но тѣй ме измъчва. Особено отъ какъ се срѣснахме съ Жоржъ.

Д-ръ Тиховъ. Да, отношенията ви съ Жоржъ то измъчватъ. И за това трѣбва да бждешъ много внимателна.

Дѣла. Азъ се мъча, но той —